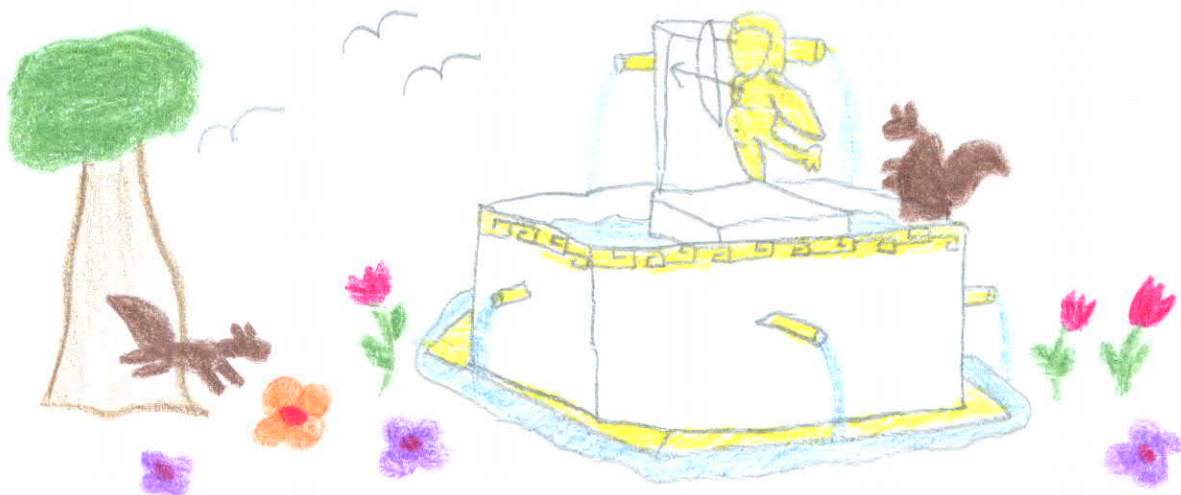

A hős Botond herceg

Egyszer volt, hol nem volt? Ez a történet pont ott játszódik, ahol nem volt. De vajon az hol volt? Az Óperenciás-tengeren is túl, még a bronz bárányokon is túl, élt a világ leghiúbb királya... Birodalma gyönyörű volt: minden ágon a fülemülék csicseregtek, a mókuskák a vad sötétzöld lomb között játszadoztak, szökőkutak, virágágyások, sövények szegélyezték az utat a király kastélyában. Egy nap éppen azon töprengett, vajon még mivel tudná szebbé tenni palotáját. De már olyan sok szépség lepte el országát, nem is tudta mivel tehetné még szebbé, hogy minden ismert uralkodónál is szebb legyen. Ám volt ennek a fejedelemnek három fia. Tőlük kért tanácsot.

Először a legidősebbet kérdezte:

- Édes fiam! Szerinted hogyan lehetne kastélyomat szépíteni?
- Hogyha vennél nekem egy pár új cipőt, kabátkát, prêmes bundát, akkor szebb lenne a palotád tőlem! – felelte hiúan a királyfi.

Mivel az apa is igen hiú volt, ezt nem így gondolta. Magának akarta a legtöbbet, így kikérte középső fia véleményét:

- Hogyha nekem vennél egy koronát, vagy királlyá avatnál, akkor még tudnék javasolni valamit... - felelte önzően a királyfi.

Az öreg király fel volt háborodva a bolond és gonosz választól! Végül csak legkisebb fia válaszától remélt vigaszt:

- Édesapám! Életem-halálom a kezedbe ajánlom, de én sem tudok jobbat javasolni, mint azt, hogy hagyj fel ezzel a szépítgetéssel! Ez a birtok már így is hemzseg a díszektől. – felelte a királyfi.

Az apja csak ezen bősüült fel igazán. Dúl-fült mérgében, hogy az ő legkisebbik fia nem is hiú. Ki is űzte a legkisebbik királyfit az országból. Ám a mesém elején említettem egyszer, hogy a „bronz bárányokon is túl” és hogy ez mit jelent? Azt, hogy a legkisebb fiának volt búvóhelye! Rongyospólónál szállt meg, aki egy öreg pásztor volt. A domboldalon lakott nyájával együtt. Egyszer egy gonosz varázsló – Vénszakáll - a birkáit elátkozta, bronzzá változtatta őket.

Így az öreg vagyona és reménye odalett. De most, hogy a fiatal legény betért hozzá, mégis valami megmozdult benne:

- Ejnye te királyfi miért búslakodol?
- Kend azt bíz, nem értheti! – felelt a királyfi - Kitagadott az apám a birtokából. Ráadásul a két bátyám Arany Albert és Ezüst Endre is hiányzik...- panaszolta a fiú bánatosan, a tűzhely kipattogzott szikráit figyelve.
- És téged hogy hívnak? Márvány Máté? – kérdezte kíváncsian rongyos póló.
- Uram az én nevem nem különb az Ön nevénel! Bronz Botond vagyok. Első Fényűző Fülöp király legkisebbik fia.
- Ó! Fényűző Fülöpöt mondtál? Hiszen az övé a világ legszebb országa, s aranyalmáján is csak úgy hemzsegnek a gyémántok. De akkor te hogy kerülsz ide, ahol még a madár sem jár? Hogyan tagadott ki a felséges uralkodó?
- Nem annyira kellemes személyiség... Nagyon hiú, amióta Vénszakáll kiátkozta őt is, mert nem adta meg az 50 arany pengő tartozását. – sóhajtott mélyen Botond.
- Én tudok neked segíteni! – vigasztalta a letört ifjút a törpe. – Ha legyőzöd Vénszakállt a mágust, akkor elmúlik az átok, s az apád meglásd gyermekem azonnal ezer fős csapatokat küld érted, hogy visszafogadjon! Ráadásul nekem is lesz nyájam. – gondolta a fogát fenne előre is a pici törpe és azonnal magyarázásba fogott:
- Vénszakáll a tenger városában van, amit elektromos ráják, cápák őriznek már sok-sok éve...
- Csak egy hal gyomrában juthatok akkor be – szakította félbe Botond az izgatottságtól remegve. Egy bálna akkora, hogy sokszor nyolcszor is elférnél benne, ráadásul a törpék arany buzogányával biztosan megnyered a csatát! – lelkesítette Rongyospóló őt tovább. A sötét mágusnak csak egyetlen egy gyenge pontja van! Mégpedig a fény! A buzogány pedig olyan erőteljesen fénylik majd, hogy a varázslónak esélye sincs!

Hőseink így hát két bálna gyomrába fészkelődve beértek a városba.

- Menned kell Botond, de ne feledd, amit a mágusról mondtam – szólt még neki a harc előtt utoljára. A királyfi az érdekesen sötét varázspajzzsal körülvelt teremben találta magát. Néha-néha kívülről egy-egy hal, cápa, esetleg medúza kék fénye világította meg a helyiséget. Ilyenkor morgás hallatszott a kék varázspajzs felől. Egy fekete palást lógott a mágus vállán, mely szélesen, nagy ívből sugározta negatív személyiségét. Fekete közepesen hosszú haja simán hanyatlott rá a vállán lobogó fekete köpenyre. A süvege is koromfekete volt, ezüst övvel díszítve, ami leginkább egy picire nyesett hálósipkára hasonlított... Borzasztó látvány volt Botondnak hátulról is. Ám a buzogánya szára kilógott és fényt vetített a mágus hátára, aki tanakodott ide-oda sétálva a teremben, olyan sötét, komor arccal, mint az éjszaka. Ugyan a neve nem árult el róla semmit, mert nem is volt szakálla, de így még félelmetesebbnek tetszett....
- Ki van itt? Ha nem mondja meg úgy is megtalálom! – kiáltotta sziszegve a dühtől. Miután a vakító fény elhalványult. A süvegét mérgében ledobta a földre, s nagy igyekezettel méregette a varázsgömbjét, ami tisztán tükrözte a herceg fejét, aki csak úgy reszketett a félelemtől!
- Remélem Botond herceg nem bánja felséged, ha nemsokára sirathatja az apja a nem létező gyáva nyúl szívű fiát! – ordította, s közben hatásszünetet tartott és csak nézte e herceg reakcióját erre a kihívásra. De legnagyobb meglepetésére Botond előugrott a fal mögül és a buzogányt hősiezen maga elé tartva suhintott vele, de akkorát, hogy a varázsló gömbje azon nyomban szilánkokra törött. – Most eljött a halálod napja! Ütött a végórád Botond! S azzal a varázsló kék villámokat szórt magából. A szeme pedig ugyancsak jéghideg kéken világított.
- Előre arany buzogány! – felkiáltott és a herceg egyenesen belevágott a varázsló oldalába, aki prüsszkölve a saját átkától könnyörögni kezdett:
- Ne ölj meg! Akár visszaadom az apád lelkét is, csak hadd éljek tovább! – kérlelte ordítva a fájdalomtól. A földön fetrengve előhúzott a mágus a zsebéből 12 lelket. – Ez az apád lelke és a családodé felelte.

A herceg észrevette még mindig meglévő gonoszságát:

- Most telt be igazán a pohár! Elegendem van belőled, nem érdeveled meg az életed!- kiáltotta Botond, s már a kék fény hatolt be a terembe egyenest a gonosz szemébe a buzogányról!
- Neeee! Gyűlöllek! Ordította vissza a varázsló mielőtt még elnyelte volna egy teleport kapu, mely a pokolba vezetett. Az ifjú azonnal megsemmisítette a kaput, s így a mágus örökkön-örökké szenvedni fog.

A király boldogan vette észre, hogy fiai szeretetben és nem hiuságban kezdtek el viselkedni. Rongyospóló pedig, ahogy felért Botonddal a valóságos világba az örömtől könnyekre fakadt szemmel ölelte át hős lovagját, akit lovaggá is ütöttek. Az ünnepségen a bárányok visszaváltoztak és kaptak jó kövér füvet. Így volt, mese volt, és vége volt.

